

Kontakty z Mediami i
Informacja

Sąd Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 84/19

Luksemburg, 27 czerwca 2019 r.

Wyrok w sprawie T-20/17
Węgry / Komisja

Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji stwierdzającej niezgodność węgierskiego podatku od reklam z regułami Unii w dziedzinie pomocy państwa

Ani progresywny charakter tego podatku, ani przyznana przedsiębiorstwom, które nie osiągnęły zysku w 2013 r., możliwość odliczenia od podstawy opodatkowania w 2014 r. strat przeniesionych z poprzednich lat podatkowych, nie stanowią selektywnej korzyści uzyskiwanej przez niektóre przedsiębiorstwa

W czerwcu 2014 r. Węgry wprowadziły podatek od reklam, będący specjalnym podatkiem pobieranym od przychodów związanych z publikacją reklam na Węgrzech. Podatnikami tego podatku są podmioty gospodarcze, które publikują reklamy, czyli w szczególności gazety codzienne, media audiowizualne i podmioty zajmujące się rozlepianiem reklam. Podstawę opodatkowania stanowi obrót netto uzyskany w danym roku podatkowym z publikacji reklam, do którego stosuje się stawki progresywne wynoszące od 0 do 50% dla poszczególnych przedziałów obrotu, przy czym pierwszy podlegający opodatkowaniu przedział rozpoczyna się kwotą 500 mln HUF (około 1 562 000 EUR). Węgry zastąpiły później tę złożoną z sześciu stawek progresywnych skalę podatkową skalą złożoną z dwóch stawek, tj. stawki 0% dla przedziału podstawy opodatkowania nieprzekraczającego 100 mln HUF (około 312 000 EUR) oraz stawki 5,3% dla przedziału przewyższającego tę kwotę.

Podatnicy podatku od reklam, których zysk przed opodatkowaniem podatkiem od osób prawnych w roku podatkowym 2013 był zerowy lub ujemny, mogli odliczyć od swej podstawy opodatkowania podatku od reklam w 2014 r. 50% strat przeniesionych z poprzednich lat podatkowych.

Decyzją z dnia 4 listopada 2016 r. Komisja stwierdziła, że system podatkowy dotyczący podatku od reklam, obejmujący, po pierwsze, stawki progresywne, a po drugie, przepisy przewidujące obniżenie tego podatku w postaci odliczenia przeniesionych strat w odniesieniu do przedsiębiorstw, które nie osiągnęły zysków w 2013 r., stanowi niezgodny z rynkiem wewnętrznym środek pomocy państwa, który, co więcej, Węgry wprowadziły w sposób niezgodny z prawem. W tym kontekście Komisja uznała, że progresywne stawki podatku wprowadzają rozróżnienie między przedsiębiorstwami o wysokich przychodach z tytułu reklamy (czyli dużymi przedsiębiorstwami) a przedsiębiorstwami o niskich przychodach z tego tytułu (czyli małymi przedsiębiorstwami), oraz że w ten sposób tym drugim przedsiębiorstwom została przyznana korzyść selektywna ze względu na ich rozmiar. Komisja uznała również, że możliwość odliczenia 50% przeniesionych strat oznacza przysporzenie selektywnej korzyści stanowiącej pomoc państwa. W tym stanie rzeczy Komisja nakazała Węgrom, aby zapewniły, że żaden podmiot gospodarczy nie będzie mógł, w związku ze spornym podatkiem, uzyskać niezgodnej z rynkiem wewnętrznym pomocy państwa.

Węgry wniosły do Sądu Unii Europejskiej skargę o stwierdzenie nieważności wskazanej decyzji Komisji¹.

W ogłoszonym dzisiaj wyroku, w odniesieniu do stosowania przez Węgry kwestionowanych stawek progresywnych, Sąd stwierdził zasadniczo, z tych samych względów co te przedstawione w

---

¹ W dniu 16 maja 2017 r. Węgry zniosły z mocą wsteczną podatek od reklam.

wydanym niedawno wyroku dotyczącym polskiego podatku w sektorze sprzedaży detalicznej², że **na podstawie samej progresywnej struktury podatku od reklam Komisja nie mogła zasadnie wyprowadzić wniosku o istnieniu selektywnych korzyści stanowiących pomoc państwa.**

Po pierwsze, ustalając podatkowy system odniesienia dla analizowanego podatku, określany mianem „normalnego”, Komisja zidentyfikowała „normalny” system, który jest bądź niekompletny, bez stawek opodatkowania, bądź hipotetyczny, z jednolitą stawką opodatkowania. W ocenie Sądu, mając na uwadze progresywny charakter omawianego podatku oraz w braku zróżnicowanych skal stawek dla niektórych przedsiębiorstw, jedynym „normalnym” systemem, który mógł zostać przyjęty w niniejszym przypadku, był bowiem podatek od reklam sam w sobie, ze strukturą, która obejmuje progresywną skalę stawek i przedziały tego podatku.

Po drugie, Komisja nie mogła także przyjąć, że cel analizowanego podatku jest inny niż cel przyjęty przez władze węgierskie, a mianowicie cel polegający na ustanowieniu sektorowego podatku od obrotu opartego na logice redystrybucyjnej, ze względu na to, że **struktura spornego podatku**, charakteryzująca się progresywną skalą opodatkowania, **nie była spójna z tym ostatnim celem.** Można bowiem rozsądnie domniemywać, że przedsiębiorstwo, które osiąga wysoki obrót, może – dzięki różnym oszczędnościom skali – mieć proporcjonalnie niższe koszty niż przedsiębiorstwo, które osiąga skromniejszy obrót. To pierwsze przedsiębiorstwo może zatem cieszyć się proporcjonalnie wyższym dostępnym dochodem, który czyni je zdolnym do zapłaty proporcjonalnie wyższej kwoty z tytułu podatku od obrotu. Cel redystrybucyjny, taki jak ten realizowany w analizowanym wypadku, jest zatem zgodny z podatkiem od obrotu.

Po trzecie, w świetle celu, do którego dążą władze węgierskie, Komisja nie wykazała, że przyjęta modulacja podatku prowadzi do przyznania selektywnych korzyści. W przypadku podatku od obrotu, takiego jak sporny podatek, kryterium modulacji, które przebiera formę progresywnego opodatkowania od określonego, nawet wysokiego, progu, i które może odpowiadać woli, by obejmować opodatkowaniem działalność przedsiębiorstwa tylko wtedy, gdy działalność ta osiąga określone znaczenie, nie implikuje samo w sobie istnienia selektywnej korzyści. Wobec tego **zakwalifikowanie przez Komisję podatku od reklam jako środka obejmującego korzyść selektywną wyłącznie w oparciu o okoliczność, że podatek ten ma strukturę progresywną, jest pozbawione podstaw.** Co więcej, Komisja nie wykazała, że konkretnie przyjęta progresywna struktura opodatkowania została ustalona w sposób, który sprawia, że cel danego podatku staje się w znacznym stopniu bezprzedmiotowy.

W odniesieniu do zgodności z rynkiem wewnętrznym przyznanej przedsiębiorstwom, które w 2013 r. nie osiągnęły zysków, możliwości odliczenia 50% strat, Sąd orzekł, że **to obniżenie podstawy opodatkowania zostało skonstruowane w oparciu o obiektywne i niezależne od woli zainteresowanych przedsiębiorstw kryteria**, wobec czego nie ma ono charakteru selektywnego. Ponadto rozwiązanie problemu, któremu węgierski ustawodawca zamierzał zaradzić poprzez umożliwienie tego obniżenia, jest zgodne z celem podatku od reklam. Cel ten opiera się bowiem na logice redystrybucyjnej, z którą spójne jest obniżenie podstawy wymiaru dokonane po to, aby zmniejszyć obciążenie podatkowe przedsiębiorstw notujących straty w roku podatkowym poprzedzającym rok, którego dotyczy podatek.

Ponadto Sąd stwierdził, że przyjęte przez Węgry kryterium rozróżniające, oparte na okoliczności osiągnięcia lub nieosiągnięcia zysków w 2013 r., jest obiektywne i wprowadza różnicę w traktowaniu między przedsiębiorstwami, które nie znajdują się w podobnej sytuacji, to jest z jednej strony tymi, które w 2013 r. osiągnęły zysk, a z drugiej strony tymi, które w tym samym roku go nie osiągnęły.

Sąd doszedł do wniosku, że **możliwość odliczenia 50% przeniesionych strat nie stanowi sprzecznego z celem spornego podatku elementu dyskryminacyjnego, wobec czego nie stanowi ona selektywnej korzyści charakterystycznej dla pomocy państwa.**

---

² Wyrok Sądu z dnia 16 maja 2019 r., Polska/Komisja (sprawy połączone [T-836/16](#) i [T-624/17](#)), zob. także komunikat prasowy nr [64/19](#).

W tym stanie rzeczy Sąd stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji w całości.

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału w terminie dwóch miesięcy i dziesięciu dni od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zarządzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Kontakt prasowy: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793